உ

கணபதி துணை.

அருணகிரியந்தாதி.

தெய்வத்தன்மைவிளங்கிய

குகைநமசிவாயதேவர்

அருளிச்செய்தது.

இது

நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

சிதம்பரசைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைத்

தருமபரிபாலகர்

பொன்னம்பலபிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஏழாம் பதிப்பு.

பரிதாபி ௵ தைமீ.

☞ இவ்வந்தாதி, மல்லிகார்ச்சுனத்திலிருந்து தெறகே சிவஸ்தலயாததிரை செயதுவருகிறேனெனறு தமது குருவினனுமதிபெறறுக்கொண்டு சஞ்சரிக்குமபோது தமது குருவுருவாக வெழுநதருளிய அண்ணாமலையார் சொறபடி திருவண்ணாமலையிலே குகையினிடத்து மகிமையுடனிருநத கன்னடமூர்த்தியாகிய குகைநமசிவாயதேவர் அவ்வணணாமலையாா வரபபிரசாததினாலே அவரைத் தோத்திரஞ்செயதது.

திருச்சிற்றம்பலம.

அருணகிரியந்தாதி.

காப்பு.

சித்திதரும் புத்திதருஞ் சோதிருவைச் சேர்விக்கும்
பத்திதரு மெய்ஞ்ஞானம் பாலிக்குங்—கொந்தி
அரிமுகனைக் காய்ந்த வருணேசர் தந்த
கரிமுகனைக் கைதொழுதக் கால்.

கார்கொண்ட மேனியனுங் கஞ்சனுங் காணாப்பெருமை
ஆர்கொண் டுரைசெய்வா ரம்புவியிற—சீர்கொண
டருணகிரி மேவுகின்ற வையாநீ வேண்டிக
கருணைபுரி யாதிருந்தக் கால். (௧)

காலைமலர் தூவக் கருத்தறியா நாயேற்கு
வேலைவிட முண்ட விமலனே—மேலாய
வாசகனே கண்பலித்து வாழ்விக்குஞ் சோணகிரித்
தேசிகனே நீகண்டாய திக்கு. (௨)

திக்குவே றில்லை திருவுளமே யல்லாமல்
இக்குவே ளைக்காய்ந்த வீசனே—மிக்கவிடந்
தன்னையுண்ட சோணகிரித் தாணுவே நாயேற்குப
பின்னையுண்டோ நீயல்லாற் பேசு. (௩)

பேசுமவர் வஞ்சப் பிறப்பறுக்கு மென்றுலகில்
வீசுபுகழ்ச் சோணகிரி வித்தகா—மாசிலா
அண்ணு மலையானே யன்னைவயிற் றென்னையுருப்
பண்ணுமலை யாகண் பார். (௪)

பாராம னீயிருந்தாற் பார்மீதி னாயேனுக்
காராவா சோணகிரி யண்ணலே—தீராப்
பிறப்பை யகற்றுதற்கும் பிஞ்ஞகனே சூழாத
இறப்பை யகற்றுதற்கு மின்று. (ரு)

இன்றுபோ காவோ விருவினையு மும்மலமு
நின்றுதமி யேனை நெருக்காம—னன்றிதரும்
ஆரணனே சோணகிரி யத்தனே மாறேறுங்
காரணனே நீநினைந்தக் கால். (சா)

காலன றனக்கஞ்சக் காரணமென் னெஞ்சமே
ஆல முகந்த வருணேசன்—கோலத்தை
நேசமுற்று நீகருதி னீங்காம னின்றலைக்கும்
பாசமுற்று நீக்கும் பரன். (எ)

பரமனீ யென்று பணிந்துருகிப் பாடிக்
கரஞ்சேர்த்து நீர்சோரக் கண்கள—வரங்கேட்ட
என்னவா வின்படியே யீந்தா யிதற்கருணை
மன்னவா காணேன்கைம் மாறு. (அ)

மாறுகொண்ட தக்கன் மனோரதமெல் லாந்தவிர்த்து
வீறுகொண்ட சோணகிரி வித்தகா—வாறுகொண்ட
செஞ்சடையாய் நின்னைத் தெரிசித்தல் வேண்டுமெனகண்
பஞ்சடையா முன்னே பரிந்து. (கூ)

பரிந்தணிந்த வெண்ணீறும் பாம்புந்தீக் கண்ணும்
அரிந்தசிர மாலை யழகுந்—தெரிந்து
நெருக்குமாம் வல்வினையை நீக்குமரு ணேசற
கிருக்குமாங் கோலங்க ளேத்து. (௧௦)

கோலமுதற் றேடிநெஞ்சே கூப்பிட்டுங் காணாத
கோலங் குருவடிவு கொண்டேதா—ஞாலந
தரித்தபிரான் சோணேசன் றன்முனிந்து வேளை
எரித்தபிரான் வந்தா னிதென். (௧௧)

என்ன தவப்பயனோ வேழையேற் கென்றறியேன்
முன்னமறை காணாத முக்கண்ணா—நின்னையே
தேடுகைக்குஞ் சோணகிரித் தேசிகனே நின்புகழைப்
பாடுகைக்கும பெறற பயன். (௧௨)

பெற்றோம் பலனைப பிறந்ததனா னெஞ்சமே
அற்றோ மனத்தி லனவரதம்—பற்றுவார்
உள்ளலைக்குந் தீவினையை யோட்டு மருணகிரி
வள்ளலைக்கொண் டாட வரம். (௧௩)

வரம்பலிக்கு மெய்ஞ்ஞான வாழ்வே பலிக்குந்
திரம்பலிக்குஞ் செல்வம் பலிக்கு—முரமபலிக்குஞ்
சோணா சலனைச் சுவாமிதனை யுள்ளத்தே
காணா கருத்தென் கருத்து. (௧௪)

கருத்தி லருணேசன் கஞ்சமலர்த் தாளை
இருத்தி நினைபபாரை யெனறும்—வருத்துமோ
நாட்டும் பலவுயிரை நாடோறும் பினறொடாந்து
வாட்டும பிறவிநோய வன்பு. (௧௫)

வன்பெருக்கிற் கன்மிதக்கும் வாயமுதலை பிள்ளைதரும
என்புருககொள் பெணணா யிருக்குமே—யன்பருக்கு
நாட்டுகுரு சோணகிரி நாதனடி யார்மூவர்
பாட்டினிசை கேட்ட பரம். (௧௬)

பரமனரு ணேசன் பதம்பணியார்க் கென்றுங்
கருமஞ் சிதையுமெனல் கண்டோ—மருமநத
கூட்டுத் தலைபோயக் கொடியதக்கன் வேள்வியிலே
ஆட்டுத் தலையாகை யால். (௧௭)

ஆலம் வருவதுகண் டஞ்சி யமரர்குழாஞ்
சாலவெருண் டோடுஞ் சமயத்தி—லோலமென
நின்றா னுலகறிய நேசமடி யாரிடத்துக்
குன்றாத சோணகிரிக் கோ. (௧௮)

கோடிவிதி மாளிற் குலாவுகம லக்கண்ணன்
ஓடி வடவா லுறங்குமே—நாடுங்கால்
அக்கண்ணர் கோடி யழியி னருணகிரி
நக்கனருள் சற்றே நகும். (௧௯)

நகுமானை யேந்தருளை நம்பா பிறப்பிற்
புகுவேனைக் காக்கும் புனிதா—தகுமேனைப்
பெறறதுணை நீயல்லாற் பேருலகி னாயேனுக்
குறறதுணை மற்றியாவ ரோது. (௨௰)

ஓதக் கடனஞ்சை யுண்டசோ னாசலனை
ஓதக கடனெஞ்சே யோதினாற்—பாதம
பெறலா நமது பிணிமூப்புச் சாக்கா
டறலாங் கரையேற லாம். (௨௧)

ஆமெனறு நம்பி யநுதினமும் போற்றினால்
நாமென்று பற்றி நலமாகக்—காமித்துச்
சிடடாகுஞ் சோணகிரி சிநதித்தா னெஞ்சமே
விட்டேகும் வெய்ய வினை. (௨௨)

வெயய பிறவிதனை வேரறுக்குஞ் சோணகிரி
ஐயரடி யார்பாட்டிற் கல்லாமற்—றுயயகரா
வாயக்குமோ பிள்ளையுந்தண் வாரிதியிற் கன்மிதந்து
காய்க்குமோ வாண்பனையுங் காய். (௨௩)

காய நெகிழாமுன் கண்க ளிருளாமுன்
வாயினுள்ள பல்லும் வழுவாமுன்—காயம்பார்த்
தோடிநமன் வாராமுன் னுள்ளமே சோணகிரி
நாடிநம வென்றே நட. (௨௪)

நடக்குங் குலங்கல்வி நம்மவென்பா ராசை
அடக்கும் வகைசற் றறியார்—தொடுக்குநூல்
காட்டுமோ சோணேசன் கஞ்சமலர்த் தாளிணையைக்
கூட்டுமோ சொல்லீர் குலம். (௨௫)

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

குலமில்லார் வண்மைக் குணமில்லார் கல்வி
நலமில்லா ராஞலு நன்றே—வலம்வந்
தரிய திருவருணை யண்ணலுக்கா ளாவார்
பெரியவர்க்கு மேலான பேர். (உ௬)

பேரும் பெருவாழ்வும் பிள்ளைகளும் வேண்டுவார்
ஆரும் பரவு மருணேசன்—சீரை
உறக்கத் திலுமறக்க வொண்ணா துரைக்கிற்
பிறக்கக் கிடையாது பின். (உ௭)

பின்னறியேன் முன்னறியேன் பேதையேன் பாமாலை
என்னறியேன் சோணகிரி யீசனே—நின்னருளைக்
கொண்டுரையா நிற்குங் குறியுங் குறிதேடுங்
கண்டுரையா தென்றன் கருத்து. (உ௮)

கருத்தறிந்த மெய்யடியார் கண்காண வெள்ளை
எருத்தில்வருஞ் சோணகிரி யீசா—பருத்த
வலங்கார நால்வேத னைந்தலையு ளொன்றைக்
கலங்காம னீயறுத்தாய கண்டு. (உ௯)

கண்டுமிணை யென்பார் கருத்துநா வும்வாழி
அண்டர்கோ வேயருணை யண்ணலே—விண்டுவாஞ்
சங்கையெடுத் தோன்கண் சரணத்திற் சாத்துமுனறன்
செங்கையிலே வேதன் சிரம். (௩0)

சிரமாலை தானணிந்து சேவிலுகந் தேறி
அருமா மறைதேடு மண்ணல்—வருமா
முனிக்கூட்டம் போற்று முதல்வனரு ணேசன்
இனிக்கூட்டான் றுனபத் தெமை. (௩௧)

எமையாளுஞ் சோணகிரி யீசாநின் பாகத்
துமையாளு நீயு முகந்த—சமயத்
திருக்கின்ற கோலத்தை யான்காண வேண்டி
இருக்குங் கருணைசெய்வா யென்று. (௩௨)

என்றுமரு ணேச னிருபதத்தை நம்பாதார்
குன்றில் வனத்திற் குகையதனிற்—சென்று
திரிந்தேன் பலமருந்து தின்றுசில காலம்
இருந்தே னிராமலிருந் தேன். (௩௩)

ஏனமனந் தேட விணையடியுஞ் சீர்முடியுந்
தானவற்றிற் கெட்டாத தாணுவா—ஞானத்
தழல்கண்ட மேனித் தலைவனரு ணேசன்
கழல்கண்டார் காணார் கரு. (௩௪)

கருமா முகில்வண்ணன் கஞ்சனுக்கு மெட்டாப்
பெருமான் விடையேறும் பெம்மா—னொருமான்
மழுவேற்குஞ் சோணகிரி மன்னனடி யாரைத்
தொழுவேற்கு முண்டோ துயர். (௩௫)

துயர்கொண்டு நாளுந் தொலையாப் பிறப்பில்
அயர்கின்ற நாயேறகு மாமோ—வுயர்தவத்தோர்
ஆரும் பரவு மருணேச ரம்புயத்தாள்
சேருங் கருத்தொருக்காற் செப்பு. (௩௬)

செப்பரிய மால்பிரமர் சிந்தைதனக் கெட்டாத
அப்பரிய சோணகிரி யப்பனே—யெப்பொழுதும்
பெண்ணைவிட்டு நீங்காநின் பேரழகு சந்ததமென்
கண்ணைவிட்டு நீங்காது காண். (௩௭)

காணா ரரிபிரமர் கஞ்சமலர்த் தாளிணையை
நாணமற் றுன்காண நாடியே—சேணுடர்
ஆயும் புகழருணை யண்ணா மலையானே
மாயுந் தமியேன் மனம். (௩௮)

மனத்திற் பயமறிந்து மாமுனிவர்க் காகச்
சினத்திற் புரமெரித்த சீமா—னனத்தனருள்
தக்கன் றலையறுத்த தாணு வருணகிரி
நக்கன் றனைமனமே நம்பு. ௩௧)

நம்பியிரு நெஞ்சமே நாளு மருணகிரி
உம்பர்கோ னன்றுரைத்த வுண்மையை—நம்பிக்
கெடுத்தாலுஞ் சோணேசன் கேடுபடா தெம்மை
எடுத்தாலுஞ் சோணேச னென்று. (௪௦)

எனறுதரு வாயமகிழ்ந்தே யான்பெறுவ தெந்தநாள்
இன்று தமியேற் கியம்பிடாய—நன்றிதரும்
ஏகனே சோணகிரி யீசனே சேவேறும்
வாகனே சாகா வரம். (௪௧)

சாகா வரம்பெறலாஞ் சந்ததமுஞ் சோணகிரி
நாகா பரணன்றா ளடியே—யேகாந்த
நண்ணுமக்க மாலைகொடு நாவார வைந்தெழுத்தை
யெண்ணு மறவா தெடுத்து. (௪௨)

எடுத்த பயனை யிருவினையை யெண்ணார்
அடுத்தசிவ பூசை யறியார்—தொடுத்த
நெறியாகுஞ் சோணகிரி நித்தரடி யாரை
அறியாத மானுடவ ரச்சு. (௪௩)

அச்செல்லா மொன்றா வதிலே யிருவகையா
லைவச்சதென்ன சோணகிரி வள்ளலே—யிச்சையிலே
வாழ்ந்துசில பேரிருக்க வாய்புதைத்துக் கைகட்டித்
தாழ்ந்துசில பேரிருக்கத் தான். (௪௪)

தானே யுலகுடையோன் றன்னசைவே பல்லுயிர்க்குந்
தானே யனைவர்க்குந் தாதைதாய்—தானே
அனைத்துயிருங் காக்கு மருணேச னென்றான்
மனத்துயரம் போவதே மாண்டு. (௪௫)

மாண்டு பிறந்துழலு மாப்பிணியை நீக்குதற்கு
வேண்டு மருந்துனக்கு வேண்டினா—லீண்டுலகில்
வீணேசர் சொல்லை விரும்பாம னெஞ்சமே
சோணேச ரென்றொருக்காற் சொல். (௪௬)

சொல்லரிய நால்வேதஞ் சொன்னபடி யேகருதி
நில்லரிய பூசையிலே நேசமா—வெல்லரிய
நஞ்சே தரித்தருளு நாதரடித் தாமரையை
நெஞ்சே மறவாம னீ. (சஎ)

நீயே வரல்வேண்டு நின்னைப்போ லானதுணை
நாயேனுக் கியாருண்டு நாடுங்காற்—றூயகமாம்
அண்ணா மலைமேவு மப்பனே யென்பிறவிப்
புண்ணா மலையகற்றும் போது. (சஅ)

போதுமதி சூடும் புனிதர் புவியீன்ற
மாதுபங்க ரண்ணா மலைநாதர்—பாதம்
இறுகப் பிடிமனமே யெந்நாளு நின்னைக்
குறுகப் பயப்படுமே கூற்று. (சகூ)

கூற்றிருக்கு முன்காலிற் கூறு புறங்காலில்
ஏற்றிருக்கு மாயவன்க ணெப்பொழுதுஞ்—சாற்றுகையில்
அம்புயத்தோன் கம்பிருக்கு மண்ணா மலைநாதன்
செம்புயத்திற் காரிணையாஞ் செப்பு. (ருo)

செப்பரிய ஞானச் செழுஞ்சுடரே சோணகிரி
அப்பனே நன்னூ லறிந்தாலு—மிப்புவியிற்
கொண்டகுரு வைப்பொருளாக் கொள்ளார் பயனேது
கண்டவெல்லாம் வீணிலே கற்று. (ருக)

கற்றதனாற் றொல்லைவினைக் கட்டறுமோ நல்லகுலம்
பெற்றதனாற் போமோ பிறவிநோ—யுற்றகடல்
நஞ்சுகந்து கொண்டருணை நாதரடித் தாமரையை
நெஞ்சுகந்து கொள்ளா நெறி. (ருஉ)

நெறியுண்டா நல்ல நிலையுண்டா ஞானக்
குறியுண்டா மெண்ணமெலாங் கூடுஞ்—செறிவுண்டாம்
ஆதி யருணகிரி யண்ணலா ரைந்தெழுத்தை
ஓதிமட நெஞ்சமே யுன். (ருங)

உன்னக் கருத்துண் டுரைப்பதற்கு நாவுண்டு
பன்னச் சிவநூல் பலவுண்டு—முன்னமறைக்
கெட்டாத சோணகிரி யீசரிரு தாள்பணிய
வொட்டாது பாவ முயர்ந்து. (ருச)

உயர்ந்தவர்க்கு ளெல்லா முயர்ந்திருக்குங் கோவே
நயந்தபுகழ்ச் சோணகிரி நாதா—பயந்தமரர்
உண்ணப்ப டாநஞ்சை யுண்டவுன்னைச் சாமவரோ
டெண்ணப் படுவா ரிதென். (ருரு)

என்ன சனன மெடுத்தார் புவிமீதில்
அன்னமிடா ரின்சொல் லறிகிலார்—முன்னமே
ஒன்றார் புரமெரித்த வுண்ணா முலைபாக
என்றார் திருநீ றிடார். (ருசு)

நீறிடே னைந்தெழுத்தை நேசமுட னேகருதிக்
கூறிடே னென்னையுமாட் கொள்வதனுக்—காறணிந்த
வேணியார் சோணகிரி வித்தகனார் வெற்றிமழுப்
பாணியார்க் கன்றோ பரம். (ருஎ)

பரகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக் கரத்தைப்
பரபரப்ப வெண்ணாத பாவ—நரகப்
பிறப்பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா
இறப்பிற்கு மீடாயி னேன். (ருஅ)

ஏனிருந்து நெஞ்சே யிரவுபக லாயுடலைத்
தானொறுப்பாய் சோணகிரித் தாணுவா—மானுகந்த
எந்தையா னிங்கு மிருவினைநோய் சிந்திக்குஞ்
சிந்தையால் வேறென் செயல். (ருகு)

என்செயலாஞ் சோணேச ரிட்டபடி யேயொழிய
நெஞ்சையெலாம் புண்ணா நினைந்தாலும்—விஞ்ச
வருமோ பெருவாழ்வு வல்லமையா னெஞ்சந்
தருமோநம் பேராசை தான். (சுo)

தானே யெனக்குத் தவமாய்த் தவப்பயனாய்த்
தானே யெனக்கன்னை தாதையாய்த்—தானென்னைச்
செப்பரிய நினபாதஞ் சேர்விக்குஞ் சோணகிரி
அப்பனே நீயேறு மான். (௯௧)

ஆனவர நல்குநதி யாயிரஞ்சென் றாடுகிலென்
தானம் பதினாறுந் தான்செயினென்—ஞானங்கள்
அஞ்சுடையான் சோணகிரி யண்ணலனை யெண்ணாத
நெஞ்சுடையார் பூதலத்தே நின்று. (௯௨)

நின்று தவம்புரியாய் நெஞ்சே திருக்கோயில்
சென்றுசிவ பூசையறஞ் செய்திடாய—வென்றிதரும்
அம்மான் கரத்த னருணேச னம்புயத்தாள
சும்மா கிடைக்குமோ சொல். (௯௩)

சும்மா கிடைக்குமோ சோணா சலன்பாதம்
அம்மால் விரிஞ்ச னறிகிலா—நம்மால்
இருநதுகதை சொன்னக்கா லென்னாகு நெஞ்சே
பொருந்த நினையாத போது. (௯௪)

போதையிரு பல்லுகுத்துப் புண்டரிகன் றேவியெனு
மாதையன் றுமூக்கரிந்த மாவீரன—றாதை
விருப்பா மதிசூடி வெண்டலையோ டேந்தி
இருப்பா னருணேச னின்று. (௯௫)

இன்றைக்கு நாளைக் கிரவிற் கெனுந்துயரம்
என்றைக்குப போமருணை யீசனே—கொன்றைமதி
புன்னை யெருக்கும் புனையுஞ் சடாடவியாய
என்னை நெருக்கு மிவை. (௯௬)

நெருக்குமிவை யென்னுயிரை நீங்காமற் சூழ்ந்தே
இருக்கும் பலபிணிநோ யெல்லா—முருக்குமவைகை
கண்டே னருணேசன் கஞ்சமலர்த் தாள்கருத்திற்
கொண்டே னெனக்கென் குறை. (௯௭)

குறையேது மில்லையினிக் கூறுங்கால் வானோர்க்
கிறையாகுஞ் சோணேசற கென்று—மறைபுகுந்தேம்
பறறி நமன்றொடரான் பார்ககுங்கா ணெஞ்சமே
வெற்றிநமன் கைத்தலைத்து வேலை. (சுஅ)

வேலைவிட முண்ட விமலரருணேசர்கொன்றை
மாலையணி மார்பர் மலரபபதத்தை—மேலமரர்
பணணினார் பூசையறம் பண்ணிய பரகதியில
நண்ணினா ரெல்லா நலம். (சுகூ)

எல்லார் பிறபபு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லாற றெளிநதேநஞ் சோணேச—நில்லிற்
பிறநதகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்நதுண்
டிறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம். (எ0)

லயாந்த சோணகிரி யீசரடி யாரடிக்கே
பூமா மலர்தூவிப் போற்றுதார்—தாமென்றும்
வெஞ்ச மனத்திருக்கும் வேடராய நாடோறும
வஞ்சநம னுக்கஞ்சு வார். (எக)

வஞ்சநம னுக்கஞ்சி வாடிந் தமியேனை
அஞ்சலெனற சோணகிரி யண்ணலே—நெஞ்சறிய
ஆண்டகுரு நீயென் றறியாதார் செயததவ
மாண்டமரத் திற்கனைத்த மண். (எஉ)

மண்ணிற பிறந்திறந்து மாயுந்தெய் வங்களோ
டெண்ணப் படாவருணை யீசனே—விண்ணப்பம்
ஒனறுண் டடியே னுனைப்பிரியா தேயிருக்க
என்று தருவா யெனக்கு. (எங)

தருவா யெனக்குகந்துன் றன்னிருதா டன்னை
மருவார் புரமெரித்த மன்னா—குருவாகி
முனனே வினையகறறி மூர்ததி யருணேச
என்னைப பொருளா வெடுத்து. (எச)

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
நூல் நிலையம்

எடுப்பானுங் காப்பானு மேற்பானு மேற்பக்
கொடுப்பானு மேதுங் கொடானும்—விடப்பானம்
பண்ணி யநேகர் பயங்கெடுத்த சோணகிரிப்
புண்ணியனே நீகாணிப் போது. (௭௫)

இப்போது பின்னைக் கிலையென் றிரப்போரை
எப்போதுந் தள்ளா திரங்கியே—முப்போதும்
பூசிப்ப தெந்நாள் புனிதனே சோணகிரி
நேசிப்ப தெந்நா ணினைந்து. (௭௬)

நினையேன் றிருக்கோல நின்றுகண்ணீர் சோர
நனையேன் பிறப்பறுக்க நாடேன்—புனையேனின்
பொன்னடிக்குப் பூமாலை போற்றி யருணேச
பின்னடிக்கிங் காருதவும் பேர். (௭௭)

பேரா யிரமுடைய பெம்மானைச் சோணகிரி
ஆரா வமுதை யறியாமல்—வாராது
தீது நலமுந தெரியுங்கா னெஞ்சமே
ஏதுமவ னென்றே யிரு. (௭௮)

இருந்துநினைப் பார்த மிருவினையை நீக்கும்
பொருந்துமிடி யிம்மையிலே போக்கு—மருந்தன்றோ
தம்பிரா னெவ்வுயிர்க்கு நதானு மருணகிரி
எம்பிரா னோரஞ் செழுத்து. (௭௯)

அஞ்செழுத்தை யோதுமவர்க் கஞ்சி யவர்தலையிற்
றஞ்செழுத்தைக் கஞ்சன் றுடைக்குமே—யஞ்சுதலைக்
கொன்றறுத்து நாலா வொருகுறையா நின்றதலை
இன்றறுப்பான் சோணேச னென்று. (௮௰)

என்றுநமன் றூதுவரை யேற்கவே தானழைத்து
நின்றுரைக்குஞ் சோணகிரி நித்தனார்க்—கின்றடிமை
யானவர்க்கு நீர்வணங்கி யப்பாலே போமென்று
தானவர்க்குப் புத்தியாத் தான். (௮௧)

புத்திதருஞ் சோணேசன் பொன்னடியை வாழ்த்துநர்க்குப்
பத்திதரு மெய்ஞ்ஞானம் பாலிக்கு—முத்திதரு
மாற்றரிய தீவினையை மாற்றுவிக்கு மைந்தெழுத்தைப்
போற்றரிய நெஞ்சமே பூண்டு. (அ௨)

பூண்டவகைக் கெல்லாம் பொருந்துமணி முத்திருக்க
வேண்டும் பசும்பொன் விளைவிருக்கத்—தீண்டாமற்
பொங்கரவுந் தோலெலும்பும் பூண்டாயி தென்னருணைச்
சங்கரா கங்கா தரா. (அ௩)

கங்கா தரனே கடையேனை யெந்தநாள்
அங்கா தரவா வழைக்குநா—ளங்காதல்
பார்க்குநாள் சோணேச பார்த்துப் பரகதியிற்
சேர்க்குநா ளெந்தநாள் செப்பு. (அ௪)

செப்பரிய வாணவத்தைச் சேதமுறு மும்மலத்தை
ஒப்பிலாச் சஞ்சிதத்தை யோட்டினே—னிப்போ
தருவாகி நின்ற வருணகிரி யானைக்
குருவாக வென்னுளத்தே கொண்டு. (அரு)

கொண்டநெறி சற்றுங் குலையார் மனத்திருக்கும்
அண்டர்கோ வேயருணை யண்ணலே—தொண்டர்க்
கிடையாது நெஞ்ச மிருவினையா லென்றும்
அடையா தெழுபிறப்பா மல. (அசு)

அல்லதொரு தெய்வ மறியே னறிந்தாலும்
நல்லதென்று நெஞ்சகத்தி னூடேன்யான்—சொல்லரிய
அண்ணா மலைமேவு மண்ணாலையு மண்ணவிடத்
துண்ணு முலைபாளை யும். (அஎ)

உம்மை நினைந்தே யுருகி யருணேசர்
தம்மை நினைந்தார் தமக்கல்லா—லிம்மையிலே
எல்லாருங் காண வெளிதோ புவிமீதில்
நல்லார் துதிக்கு நடம். (அஅ)

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

நடலையறுத் தாளருணை நம்பனுக்கன் பில்லார்
உடலையொறுத் தாலாவ துண்டோ—வடலைநூல்
ஓதினாற் பாச மொழியுமோ புற்றினை
மோதினாற் பாம்புசா மோ. (௮௯)

யோகமறேன் சோணகிரி மூர்த்தியே மும்மலத்தின்
றேகமறே னின்பெருமை தானறியேன்—காகநாய
தம்மதென்னுங் காயத்தைத் தானெடுத்துத் தாரணியில்
நம்மதென்றுங் கண்டாய நரி. (௯௦)

நரிக்குப் பொதிசோறு நான்சுமந்து நொந்தேன்
அரிக்கு மரிதா மரனே—தெரிக்குமறை
சாணாத சோணகிரிக் கண்ணுதலே நின்பதத்தைப்
பேணாத நாயேன் பிறந்து. (௯௧)

பிறந்திறக்குந் தெய்வப் பிணங்களைக்கொண் டாடேன்
அறந்தழைக்குஞ் சோணகிரி யாரே—பிறந்திறவா
உம்மைப் புகழ்ந்தே யுமக்கடிமை யானபேர்
தம்மைப் புகழ்வதல்லாற் றான். (௯௨)

தானவர்கண் முப்புரத்தைத் தானெரித்து நஞ்சுகந்தீர்
வானவர்க்காச் சோணகிரி வள்ளலே—யேனம்
விருப்பா மலர்சூடி வேண்டினா னீண்ட
நெருப்பா விருந்ததென்ன நீர். (௯௩)

நீராழி நஞ்சுகந்த நித்தனே சோணகிரி
ஆரா வமுதேயென் னையனே—பாராளுந்
தாதையே பூசையறந் தானறியா மற்றிரியும்
பேதையேற காராவார் பின். (௯௪)

பின்னை யொருவரில்லை பேருலகிற் றஞ்சமா
அன்னந் தருமருணை யையரே—யென்னை
எடுப்பதற்குங் காப்பதற்கு மென்பிறவி நோயைக்
கெடுப்பதற்கு நீரே கேடா. (௯௫)

நீாகொண்ட வேணி நிமலாவென் னிள்பிறப்பை
ஆாதொலைப்பார் நீயல்லா தாயுங்காற்—பார்மீதிற்
பொயயா வரங்கொடுக்கும் புண்ணியனே சோணகிரி
ஐயா கருணாலயா. (கக)

கருணாலயாநின் கழல்பணிய மாட்டேன்
அருணா சலாவென் றழையேன்—மரணாந்த
காலத்தி லோதுங் கருத்தறியேன் கண்ணையுன்றன்
கோலத்தில் வையேன் குறித்து. (கஎ)

குறியே னிருபதத்தைக் கூறும் வகைசற்
றறியே னறிந்தவர்க்கொன் ருற்றேன்—சிறியேனின்
ருயுமறை தேடரிய வண்ணா மலையானே
மாயுமிருந் தையா மனம். (கஅ)

ஐயா மரப்பாவை யாடுவதுஞ் சூத்திரிதன்
கைவாசி யோபாவை கற்றதோ—வெயயவினை
என்னிச்சை யோவருணை யீசா படைத்தளிக்கும்
உன்னிச்சை யன்றோ வுரை. (கசு)

உரைக்கு மடியா ருயிர்ப்பயிர்வா டாமற்
றரைக்குளா னந்தவெள்ளந் தன்னை—நிரைக்குமே
எண்ணா புரமெரித்த வெந்தை யருணகிரிக்
கண்ணா ரமுதமெனுங் கார். (க00)

அருணகிரியந்தாதி முற்றுப்பெற்றது.

மெயகணடதேசிகன் றிருவடிவாழ்க.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு. சென்னை-20.